

[КНИГИ \(/BOOKS\)](#) [ВІРШІ \(/VERSE\)](#) [АУДІОКНИГИ \(/AUDIOBOOKS\)](#) [АВТОРИ \(/AUTHORS\)](#)[Риболови \(/book/12226\)](#)

Зміст

[Алан Спіранд \(/user/3713\)](#)

Риболови

Дід завжди любив рибалити. Ні, не просто любив, а всім серцем обожнював. Не було для нього кращого відпочинку, ніж закинути поплавця під таємничу товщу блакитної води і терпляче чекати свого часу, коли якась наївна рибка клюне на приманку. А клювало багато риб, та дуже різних, адже дід був справжнім професіоналом своєї справи. Він був дуже перебірливий у виборі приманки, знав найрибніші місця нашого узбережжя і закидав поплавця так, як ніхто інший. Для цього йому навіть не потрібна була магія, якою наш ельфійський народ користувався повсюдно. Її у своєму хобі дід використовував хіба що для того, щоб зробити вудку міцнішою за допомогою зачарувань. Підтвердженням його заслуг служили кілька нагород за перемоги у щорічних рибальських змаганнях, які він гордо розвісив у вітальні і якими завжди хвалився гостям, що так дратувало бабусю.

Встиг дід підсадити на риболовлю і мене, адже в дитинстві я проводив з ним чимало часу. Як зараз пам'ятаю: впливемо ми на човнику в затоку рано-ранесенько, що перші промені сонця тільки з'являються на горизонті. Дід закине вудку впевнено, розмашисто, але тихо, що й очерет поряд не колихнеться. А я обов'язково постараюся якось порозумному, цікаво закинути. Хочу вразити його, ясна річ. Мовляв, диви як я можу. І жодного разу у восьмирічного мене не виходило це зробити. То в волосіні заплутаюся, то гачком зачеплю щось, один раз мало човна не перевернув. А він мені: а ну нормально давай, я тебе не так вчив, дилетанте! І по вухах дасть, щоб точно засвоїв.

До своїх двадцяти років я так і залишився дилетантом. Ніколи мене так не спокушала риболовля, як діда, хоча у вільний час я теж, бувало, закидав поплавок у воду і чекав, заспокоював так свій завантажений розум. Особливо це допомагало в період іспитів у магичній академії, коли конче треба було хоч якось розслабитися. Правда рибалив я завжди з берега, у воду на човні ніколи не ліз. Від думки, що навколо вода, а ти сам, вічна-віч з цією могутньою стихією, мені ставало не по собі. Можливо, так мене вплинуло навчання вогняній магії. Але водойм тут все ж вистачало: ми жили в мальовничому прибережному містечку на півдні ельфійського королівства, в оточенні буйної природи

та чудових краєвидів. Тут життя всіх видів буяло і над водою, і під нею. Бувало, мені навіть вдавалося спіймати пару-трійку рибок за день на природі, хоча рибалив я без концентрації, часто задивляючись на симпатичних дівчат із найближчого пляжу.

Але дід був зовсім іншої думки, для нього рибалка була мистецтвом. І під свій рівень майстерності він обирав виключно безлюдні, важкодоступні місця, куди майже неможливо було дістатися без мапи і де недосвідчений рибалка на кшталт мене міг загубитися на раз-два. Одним з таких місць була "сіра щелепа", невелика бухта на північ від міста, оточена моторошними скелястими горами. Таку назву вона отримала саме через скелі, що нагадували справжній набір акул'ячих зубів. Під певним ракурсом бухта виглядала так, ніби була величезним монстром, який розкрив свою пащеку в спробі проковтнути небесну твердь.

Про це місце ходили моторошні чутки. Нібито у ньому водилися злі духи, а також регулярно пропадали моряки. Подейкували, що у сітках рибалок із села нижче за течією часто траплялися ельфійські кістки. Звичайно ж, дід у це все не вірив, для нього Щелепа була лише місцем, де водилися найбільші та найрізноманітніші риби. А ще там не було конкуренції, адже решта рибалок в очах діда були надто боягузливими для того, щоб скласти йому там компанію, і він плавав туди на своєму човнику один. Іноді пропонував мені, але я чемно відмовлявся, адже не хотів закінчити свої дні у водній безодні.

То чому ж прямо зараз я сидів у дідовому човні з білого дерева, поруч зі мною чекали свого часу рибальські снасті разом із вудками, а на горизонті вже виднілися грізні скелі-зуби? Ну, сьогоднішній день був особливим. Дід святкував свій сімдесятий день народження і, зрозуміло, вирішив провести його тут, в оточенні так шанованої їм рибної живності. Бабуся аж за серце схопилася, коли він відмовився від банкету і торта зі свічками, а натомість пішов у комірчину за своїми снастями.

Мене старий теж покликав, але спочатку бажання вирушати з ним у плавання в мене не було. Тільки потім бабуся з мамою попросили якось простежити за ним, допомогти у разі чого, вік все-таки вже немаленький, а навантажував себе дід досі як у двадцять. Ось і пливли ми тепер спокійною протокою, він на веслах (мені їх не довірив), а я – вивчаючи карту місцевості і намагаючись про всяк випадок вибудувати план відступу. Насправді, атмосфера тут панувала умиротворяюча: вода була спокійна, тепле сонце ласкаво сяяло в небесах, а на прибережних деревах раз-пораз лунали пташині трелі.

- Це шлюбні ігри у них такі, - прокоментував дід, - щоб охомотати когось, тре спочатку себе проявити. Тільки тоді яйця з пташенятами будуть. Зарубай собі на носі!

- Так, все як у житті, - мляво підтримував розмову я.

- А ось у риб все інакше, - продовжував він, - хоча у них теж ікра є, то, можна сказати, риб'ячі яйця. Непогана річ, скажу тобі. Якщо зумієш правильно засолити, то тобі буде справжній делікатес! Та й як наживка працює непогано. У риб там справжній харчовий ланцюжок, ті що хижі миттю зберуться ікри скуштувати. Щоправда не знають, бідненькі, де справжня вершина харчового ланцюга, - він кивнув на вудку і самовдоволено розсміявся.

Я лише відсторонено кивнув і нагадав йому не налягати надто на весла. Зізнатися, мене вся ця рибальська тема не особливо цікавила, але я все одно був радий знову провести час зі старим, вже років десять ми так не плавали. За розповідями діда час йшов непомітно, і ось ми вже запливли в ту саму Щелепу. Бухта ця була невелика, здалеку вмістилася в моє поле зору цілком. Щоправда скелясті списи навколо нас мене нервували. Ще більше непокоїло те, що біля далеких скель я помітив кілька розбитих човнів і навіть цілий вітрильник. Дід навпаки був еталоном спокою, легко прошмигнув між камінням і навіть не спітнів. Настав час рибалити.

- Тільки цього разу давай як я тебе вчив, а не як завжди, - посміхнувся він і граційно змахнув вудкою. Поплавець злетів нагору немов птах, а потім із сплеском приземлився над синьою глибиною.

- І в думках не було, - я трохи посміхнувся, згадавши свої дитячі потуги, після чого закинув вудку сам.

Цього разу обійшлося без інцидентів, хоча закид у мене все одно вийшов якимсь невмілим та кострубатим. Так ми й сіли, іноді перемовляючись один з одним і смакуючи домашню їжу, якою наш човен навантажила бабуса. Я поділився своїми успіхами у навчанні, дід розповів мені про свою крамницю, де останнім часом почастишали замовлення на обереги, а невдовзі кожен із нас упіймав свою першу рибу. Мені здалося, що вона якимось дивно пахла, але дід лише похитав головою. Мовляв, перебірливий надто ти став на столовських харчах. Так минуло півгодини, після чого хвилі помітно посилилися і човен почало трохи гойдати. Дід сказав, що таке буває і нам не варто хвилюватися.

- Може, від торгового корабля якогось, або шторм у морі вирує, - пояснив він, - всяке буває, але поганой погоди сьогодні не прогнозували.

Я довірився йому і продовжив рибалити. Кілька разів щось клювало на мою приманку, але я ніяк не міг нічого виловити, риба постійно зривалася. Точно давався взнаки брак досвіду. Ось як у діда заклjučувало, він одразу стрепенувався і почав тягти рибу до нас.

- Велика, зараза! – Примовляв.

Його рухи були блискавичними і вже за кілька секунд новий видобуток показався перед нами... Хоча, краще б не показувався. Ця риба і справді була більша, але щось з нею було не те. Я нахилився аби роздивитись її та раптом зрозумів: у неї не було очей. Взагалі. Замість них лише зяяли чорні, як ніч, западини. Сама вона була вся обдерта і смердюча, ніби вже почала гнити. Але це був не труп, вона смикалася і шукала зябрами воду як жива!

- Хвора чи що? - Я розгублено почухав потилицю.

- Можливо, - серйозно похитав головою дід, - тільки я таких хвороб не пригадую. Може щось магічне. Треба буде розсіяти чари над уже спійманою рибою перед тим як їсти, а то бувають тут усілякі чарівники, якусь погань у воду кинуть і будь ласка. Тьху ти!

Він гидливо відпустив рибу назад і знову закинув вудку, вирішив спробувати ще раз. Тим часом хвилі знову посилюлися, а сонце сховалося за щільні хмари. Так минуло ще близько години, у мене за цей час жодного разу не клюнуло. Я вже почав нудьгувати і навіть розкрив книжку, яку про всяк випадок прихопив із собою. Я був уже глибоко в сюжеті пригоди про бравих лицарів та найманців, коли почув радісний вигук діда:

- Попалася, попалася! - Він знову почав змотувати вудку, але це давалося йому з великими труднощами.

Мені б порадіти за нього, але щось усередині мене раптом почало твердити, що нам не варто витягувати ту рибину. Зовсім не варто, краще залишити її десь там, під товщею блакитних хвиль, де її ніхто не побачить. Цей дивний страх оволодів мною так швидко, що я навіть не встиг придумати, що і сказати.

- Діду... Діду, може, залиш її? - Сказав я, дивлячись на його спітніле від зусиль обличчя.

- Та який там! Зараз вона в мене отримає! - Зрадів старий, коли поплавець став помітно ближче.

Нарешті він витяг рибу на човен. Коли ми побачили її, то обоє зойкнули. Ця була більша за обох попередніх разом узятих, розміром десь із жирного кроля, але на ній не було ні луски, ні м'яса, нічого. Це буквально був голий риб'ячий скелет із чорними западинами замість очей і моторошними, гострими зубами. Не встиг я промовити жодного слова, як тварюка різко вигнулась і стрибнула прямо на мене.

- Чорт! - Я ледве встиг закритися книгою, але риб'яча щелепа вмить прогризла обкладинку практично наскрізь.

- Лупи її! - Скомандував дід і вдарив скелета тростиною, але це нічого не дало.

Тварина продовжувала брикатися, так і жадала встромити в мене свої прокляті зуби. У паніці я клацнув пальцями і блискавично активував піромантію. Вогняний спалах врізався в риб'ячу голову і підпалив її разом з книгою, після чого я влучним стусаном викинув їх з човна назад у безодню. Пролунало шипіння, а потім все затихло, залишилися лише ми з дідом і наші налякані погляди.

- Некромантія, - з огидою промовив дід, - мабуть, хтось тут бавився забороненими заклинаннями. Експериментував на рибі та відпускав у воду.

- Тут я більше рибалити не буду, - я з важким зітханням змотав вудку і поклав її на дно човна.

- І не треба, - насупився старий, - повертаємось назад. Погода щось псується.

Я озирнувся і побачив, що хвилі навколо нас уже погрожували стати вище човна, а з неба помалу почав крапати дощ.

- А казав же, що погода буде сонячна, - гірко посміхнувся я, - все ж таки не варто сліпо вірити ринковим віщунам!

- Яйце курку не вчить, - дід грубо махнув рукою і взявся за весла, на нас чекав дуже важкий шлях назад.

Раптовий шторм усе посилювався, човен хитало сюди-туди на великих хвилях, а солоня вода проникала всередину і щедро змочувала наші сорочки. Навколо стало темно й туманно, ніби ми пливли крізь серпанок. Я закутався в робу сильніше і одразу відчув, як затремтіли мої руки. Чи то від холоду, чи то від жаху.

- Ось чорт... Що взагалі сьогодні трапилося?! - Дід щосили налягав на весла, але наш транспорт ледве слухався його під накатами галасливих хвиль.

- Та звідки тут узагалі ці хвилі?! - Не витримав я, ховаючи обличчя від зливи, - ми ж навіть не в морі!

Я обернувся на діда, шукаючи пояснень і надії, але на його обличчі не залишилося й тіні колишньої впевненості. Старий щосили продовжував грести, а сам тихенько бурмотів одну зі стареньких молитов бога сонця, якою за старих часів моряки намагалися розганяти хмари. Я активував піромантію і перетворив руку на смолоскип, щоб хоч якось висвітлити шлях. Стихія напирала все більше, а скелясті гори навкруги ніби давили на нас своїми потворними пиками і заливалися реготом від образів своїх

нікчемних жертв. Ось уже з обох боків стало видно каміння. Човен так гойдало в сторони, що здавалося ось-ось і розіб'ємося об них до біса, і ніхто не знайде наші набряклі трупи.

- Акуратніше! Спокійно! - Командував я, попутно розмахуючи палаючою руку.

Дід щось забурмотів, начебто погоджувався, щось командував... І раптом його шепіт змінився на оглушливий крик. Я з жахом повернув голову і побачив моторошні очі старого, які ніби спрямували погляд у небеса. Він опустил весла і засмикався, як риба, яка не могла знайти зябрами воду.

- Діду! - крикнув я, раптом знову налетіли хвилі і дід з гучним сплеском випав із човна.

Я ледве схопив його за ногу, коли верхня частина тіла старого вже зникла під товщою хижої води. Моя хватка була міцною, я вклав у неї всю решту сили люблячого онука, але щось не давало мені витягнути діда назад. Немов якась невидима сила тягла його на дно, не даючи спливати. На мить вода розступилася і мені здалося, ніби ззаду діда тримав величезний ланцюг із іржавими ланками, але наступної секунди він зник з поля зору, ніби й не було. Повна чортівня.

- Дідусю, тримайся! Затримай подих! - Кричав я в оточенні туману.

Але все було марно: вкотре диявольська безодня смикнула діда вниз і в мене у руках залишився лише його черевик.

- Діду, спокійно, пливи сюди, пливи!!! – Нажаханно репетував я, не в змозі вже зрозуміти, що діялось навколо.

Солоні хвилі накривали мене з головою, я ледве підтримував в руці вогонь. Весла упливли геть, а в безпросвітному тумані я не міг знайти жодного сліду мого старого. Думки заплуталися в голові, розум сповнився маренням, а потім я почув ще один гучний звук. Це був удар нашого човна об камінь, через який його борт із хрускотом розсікло надвоє. Я не зміг утриматися на ногах і полетів назустріч водним глибинам, паралізований від страху. Холодна вода прийняла мене в хижі обійми і зімкнулась над головою. Останньою моєю здоровою думкою було усвідомлення того, що ось вона, прийшла моя смерть.

Але я не мав рації, адже незабаром мене розбудило яскраве сонячне світло і балаканина чолов'яг з рибальського села, що знайшли мене викинутим на берег і примудрилися відкачати. Тіло пекло так, ніби я стріляв вогняними кулями сам у себе,

паморочилося в голові, а в очах все двоїлося. Я ледве прийшов до тями і спочатку не міг повірити, що мої останні спогади не були гарячковим маренням. Однак, відсутність діда та його човна вдома змусили мене прийняти жахливу правду.

Бабуся була у нестямі від горя, та й мати з батьком були самі не свої. Усі співчували мені і не сказали поганого слова, але в їхніх очах все ж таки причаїлися звинувачення: я не встежив за дідом, не зміг допомогти йому в потрібний момент. Кілька днів я відходив від шоку, намагаючись проаналізувати побачене. Можливо, ми потрапили під чаклунський туман, у якому магічну енергію буквально викидає у фізичний світ і починає відбуватися хаос? Ні, на диво, магії я там не відчув. Але цей раптовий шторм, іржавий ланцюг, в існуванні якого я навіть не був певен, і ці очі... Немов дід тоді побачив щось настільки жахливе, що змусило його припинити боротися назавжди.

Ці думки призвели до того, що три дні по тому я спорядив човен і твердо вирішив відправитися на пошуки мого старого. Бухта була хоч і глибока, але вкрай невелика, тому існував шанс того, що його могло викинути на берег, як і мене. Може, він ударився об каміння і був тяжко поранений, або знепритомнів... У будь-якому разі, я повинен був перевірити. Звичайно, містечко вже відправило пару вітрильників на пошуки, але ті швидко повернулися ні з чим. Матроси не хотіли зв'язуватися з цим місцем і явно шукали там абияк. Я ж, з іншого боку, став одержимим ідеєю знайти свого діда, та й уже встиг побачити, як правильно перетинати водні перепони на шляху до Щелепи.

Зі мною вирішив вирушити один із однокурсників, жартівливий ельф-напівкровка на ім'я Еан. Він теж був затятий рибалка, тільки-но вчився магії вітру. Бувало, як подує на водойму, так риба сама звідти і вистрибує. У подібних трюках він був майстер, та й у плані магії з нас виходив непоганий дует, тож його допомога була дуже доречною. Батьки відмовляли мене як могли, бабуся так взагалі була нажахана моєю ідеєю, але я знав, що не можу вчинити інакше. На світанку четвертого дня ми з Еаном вирушили у плавання.

День був сонячний, а вода спокійна, точно як тоді. Ми начепили на човен вітрило, яке Еан роздмухував своєю магією, так що до Щелепи дісталися вкрай швидко. Навіть під час ясної погоди у мене з'явилися мурашки від виду цих скель, а спогади наринули з новою силою. Тільки коли ми знову подолали бар'єр з каміння, я став трохи рішучішим, адже зрозумів, що зворотного шляху вже немає. Грести я намагався акуратно, не налягав на весла, хоча легковажний Еан все підганяв. Так ми опинилися в бухті, оточені скелями-зубами. Я вирішив не гаяти часу і розпочав пошуки.

- Бачиш щось? - Запитав Еан, поки я оглядав узбережжя з підзорної труби.

- Тільки розбиті човни, каміння та водорості, - сказав я, - дай ще раз вітру, я оглянущу все краще.

Еан пустив залп повітря прямо на вітрило, від чого наш транспорт кинуло уперед. Так, якщо придивитися, тут сформувався справжній корабельний цвинтар. Ми повільно ковзали по гладенькій блакиті, а я щосили вишукував хоч щось, пов'язане з дідом, але траплялися тільки водорості та каміння. Знайшли лише останки нашого розбитого човна, але там не було нічого крім розламаних вудок. У голові з'явилися темні думки. Що, коли дід і справді не вижив і пішов на дно? З такими рибами від нього могло нічого не залишитися... Ні, треба було вірити, нічого більше не залишалося. Раптом з роздумів мене вивів дзвінкий голос Еана:

- Дивись! Ось там! Хто це? - вигукнув він, показуючи в далечінь.

Я одразу навів трубу на місце і стрепенувся. На мілководді, між шматками затонулого баркасу, стояла ельфійська постать. Це був худий, сивий старий у простецькому одязі, зі згорбленою поставою та блідою шкірою. Мій старий! Я одразу впізнав діда, нехай навіть блукання у бухті і надали йому хворого, моторошного вигляду.

- Скоріше туди! Це точно він, зуб даю! – вигукнув я.

Ми попрямували до нього на всіх парах, а він ніби й не чув моїх криків та вигуків. Можливо, втратив свідомість від втоми та спраги, або зовсім почав марити. У будь-якому разі, я був готовий надати медичну допомогу, навіть прихопив аптечку. І ось його бліда постать була вже зовсім поруч... Тільки щось мені в ній здалося дивним. Верхня частина дідового тулуба ніби виростала з води, оточена деревиною розламаного корабля, а його ноги обвили водорості. Він стояв нерухомо, з опущеною головою і зовсім не реагував на мій голос, ніби не чув.

- Діду? Діду! - Я наважився і вибрався з човна, а потім узяв його за плечі і почав трусити.

- Старий, ну що ж ти? Що з тобою?! - Я зазирнув у його обличчя і одразу відскочив назад.

Крик жаху вирвався з моєї горлянки, коли я побачив, що сталося із дідом. Його обличчя... Ні, навіть не обличчя, адже більшої частини обличчя у старого взагалі не залишилося! Замість неї було місиво з кривавої каші та водоростей, які звисали вниз із вирваної щелепи. На місці відсутніх очей були страшні чорні западини, а замість язика красувався величезний іржавий гак.

- Боги, що за чортівня?! - Я впав у воду і заходився повзти геть, а дід раптом підняв голову і глянув на мене порожніми зіницями.

Ні, він підняв її не сам. Це виглядало так, ніби хтось смикнув за ниточки і змусив його підвестися наче ляльку. Через секунду, хтось смикнув іржавий гак назад і розірвав голову старого до біса, а разом з нею і його тулуб. Спина діда розвалилася на частини наче мокрий папір, криваві бризки розлетілися на всі боки, а рештки старого повільно завалилися у багряну воду. Я з жахом глянув на Еана, в його величезних очах панувала така ж паніка. Весь мокрий від води та холодного поту, я продовжив задкувати доки не сперся на наш човен і не почув уривчасте дихання напарника. Небо знову заволокло хмарами наче за велінням, а холодні хвилі почали бити мене по голові.

- Д-давай валити звідси! Зараз! Швидше! - Закричав Еан, - я...

Тут його фразу перервав гортанний крик. Я з жахом обернувся і побачив закривавлене плече свого друга, в яке встромився величезний гак.

- Еан! - Тільки й встиг промовити я, як раптом мого друга вирвало геть з човна. Він злетів у повітря немов геть нічого не важив та на шаленій швидкості кинувся назустріч безодні. Ще мить, і він з гучним сплеском зник, наче й не було.

- Еан! Ні! Еан!!! - Закричав я і підпалив кулаки, сподіваючись зробити хоч щось.

Але відповіддю стала лише коротка низка бульбашок, за якою запанувала мертва тиша. Вода знову стала гладкою і спокійною, Еан зник безвісти.

- Прокляття! - Випалив я в розпачі.

Мною опанувала безумство, втілення якого стали вогняні кулі в моїх руках. Я почав безладно метати їх у воду, викликаючи величезні стовпи пари. Я хотів висушити всю цю прокляту бухту і знищити всю нечисть, яка в ній була. Я не міг пробачити її за те, що вона забирала в мене дорогих людей!

- Віддайте Еана, тварюки! Зараз же! - Кричав я, поки з мого чола градом стікав піт, - чортова щелепа, відпусти Еана!

- Навіщо? – Раптом долинув голос за моєю спиною.

Тут я обімлів, а піромантія одразу згасла. Ледве вистачило зусилля волі, щоб обернутися і поглянути на того, кому належали ці слова. Мрець. Так я й думав. Це був натуральний скелет, що ожив, тільки вже не риби, а справжнісінького ельфа. Він був одягнений у чорні шати морського капітана та повністю обвитий водоростями, а в очах істоти горів блакитний вогонь.

- Навіщо Еану повертатися? - Запитав він мене, а я раптом помітив на його руці намотаний ланцюг, - йому буде краще там, усередині. Зовні холодно, сухо та спекотно. А всередині є все, що нам знадобиться.

- Що ти верзеш, проклята мертв'ячина?! - Випалив я, - зізнавайся, де некромант? Я спалю його живцем разом із його тварюками на кшталт тебе!

Він лише самовдоволено заклацав щелепою.

- О, некроманти нам не потрібні. Повір... Ці жалюгідні земні чаклуни не можуть пізнати справжньої сили.

Його щелепа раптом розкрилася так широко, що це не мало б бути можливо. Зсередини полилася вода впереміш з дрібними рибками. Потім назовні вилізли дивні водорості і видали звук, якого я ніколи в житті ще не чув. Це був низький свист разом із якимось жахливим шумом, від якого у мене всередині все затремтіло, ніби звуки відлунням відбивалися від моїх нутрошів. Вода за мною забухала і зашипіла. Один за одним з неї поставали потворні силуети. Бліді мерці з водоростями на плечах і диявольським свіченням в очах, армія потопельників, що давно зникла в глибинах, повстала зі своєї могили за покликом свого жахливого капітана. У ніс ударив нестерпний запах гнилі, а в очах усе попливло. Я запустив вогняну кулю в капітана, але та лише випарувалась, залишивши скелета неушкодженим.

- Так-так-так, - він клацнув щелепою, - черговий зрадник. Ти думаєш, вогонь дасть тобі те, чого хочеш? Думаєш, він твій друг, твоя стихія? Він допоміг тобі вижити на суші, але це ніщо більше ніж жалюгідний трюк за рахунок твого обмеженого сприйняття. Вогонь – ніщо в порівнянні з нашою спільною матір'ю водою, салага. Там, куди ми прямуємо, його не буде.

- А це ми ще побачимо! – Щосили вигукнув я і у розпачі вибухнув справжнім вогняним штормом.

Мої вогні падали на мерців, підпалювали стару деревину, несамовито шипіли над бурхливими хвилями... Але нічого не досягли. Всі потопельники так і лишилися стояти, нічого не відчувши.

- Ні... Не може бути! Неможливо! - вигукнув я і щосили кинувся до берега. Потрібно було забратися геть від цієї води.

- Все живе народжується у воді, і вмирати має в ній же, - голос капітана ніби звучав у мене прямо в голові, в якій від жаху тремтіли та шипіли думки, - негідно нащадкам життєвого циклу зраджувати свою природу.

Я почув брязкіт ланцюга і посилив крок. Незабаром дістався пляжу та побіг у бік скель, лише вони могли врятувати мене від цієї напасті. Величезний гак просвітив у повітрі, я ліг на землю, з останніх сил намагаючись ухилитися... І одразу ж скрикнув від жахливого болю в нозі. Чортів гак пронизав моє стегно і вп'явся з неймовірною силою. Я брикався, але біль скував моє тлінне тіло, а капітан почав тягнути назад до води. Я почав благати потопельників про пощаду, умовляв їх відпустити мене, клявся, що забуду про діда з Еаном, але нічого... Зовсім нічого.

- Твої сльози... Вода. Твій піт... Вода. Щодня, все життя, довкола тебе вода. Ти не можеш без неї, вона потрібна тобі... І ти потрібен їй, - капітан зашипів подібно до хижої змії, а водорослі в його пащі знову засвистіли як живі, - припини заперечувати свою сутність, піромант. Вогонь ніколи не був тобі другом. Я теж був таким, як ти, жалюгідним зрадником, який насмілювався поглянути на матір лише з борту дерев'яного судна. Я ловив рибу, відбираючи її дари і змушуючи їх страждати на пекельній суші. Я плавав у морях лише для того, щоб побачити інший берег... Але я змінився, змінився і ти. Ти возз'єднаєшся з нею, ти будеш щасливий. Як і усі ми.

- Н-ні... - Заволав я, але було вже надто пізно.

Солона вода зімкнула наді мною свою пащеку, а я почав жадібно шукати повітря. Тіло намагалося вирватися з мертвої хватки, але марно, утопленники міцно схопили мене і потягли геть. Мене несло все далі і далі від берега, просто до щелепи страшного скелястого монстра. Піромантія виявилася безсилою, вода поглинула її цілком, як поглинала тепер і мене. Еан, дідусь, всі ми були спіймані мов дрібні рибки перед обличчям справжньої господині цієї бухти. Обманювати її було дурним заняттям, адже вона завжди перемагала. Інакше й не могло бути. Вода була всесильною, вона була початком і кінцем, джерелом життя. Її влада була абсолютна та повсюдна, тепер у мене не залишилось у цьому жодних сумнівів. Яким же я був дурнем, думаючи, що зможу захистити своє жалюгідне сухе існування на берегах і скелях... Нарешті це закінчилося і я знову зможу побачити матір на власні очі.

Новий коментар

НАДІСЛАТИ

☐ містить спойлери

<https://www.facebook.com/arkush.net>https://www.instagram.com/arkush_nethttps://www.t.me/arkush_net<https://www.youtube.com/channel/UCIAVKoiqUFKfmim-u1e5pPg>

Авторські права на твори належать авторам. Будь-яке використання твору можливе лише зі згоди автора.

Сайт може містити матеріали, не призначені для перегляду особами, які не досягли 18 років!

ДОПОМОГТИ ПРОЄКТУ

Всі кошти підуть на розробку та розвиток Аркушу.

Дякуємо за підтримку!

<https://send.monobank.ua/jar/7RRXcMcmuc>https://www.patreon.com/arkush_net

ІНФОРМАЦІЯ

[Правила сайту \(/rules\)](/rules)[Політика конфіденційності \(/privacy-policy\)](/privacy-policy)[Угода користувача \(/user-agreement\)](/user-agreement)